

ARXIU/SALVADOR REDÓ

JOSEP MANUEL RIGAT

► **Espai7 (Centre Cultural el Casino).** Passeig Pere III, 27 (baixos). **Manresa.** ☎ **Fins al 20 de juliol.** Obert de dimarts a diumenge i dilluns festius, de 18 a 21 h. Entrada lliure.

■ La pintura de Josep Manuel Rigat (Berga, 1950) s'exposarà a partir d'avui i fins al proper 20 de juliol a les parets de l'Espai 7 del Centre Cultural el Casino de Manresa. La mostra porta per títol *Ara i Abans* i fa realitat, gairebé un any després, la recompensa obtinguda l'agost del 2013 en obtenir el primer premi del Concurs d'Artistes Manresans, que organitzen el Cercle Artístic de la capital bagenca i l'Ajuntament. L'acte d'inauguració tindrà lloc avui a les 20 h, obert a tothom, i donarà als amants de l'art una nova oportunitat d'admirar l'obra d'un arquitecte que s'ha mostrat des de fa anys com un creador prolífic i amb tendència a navegar per diversos territoris estilístics i temàtics. Rigat defineix la seva pintura com a «figurativa, però no realista», i no renuncia a trepitjar de tant en tant els dominis de l'abstracció. | **REDACCIÓ**

FOTOGRAFIA PROMOCIONAL

LA MATERNITAT D'ELNA

► **Centre d'Interpretació del Patrimoni Històric La Caserna.** Passeig del Quarter, 9. **Martorell.** ☎ **Fins al 14 de setembre.** Dissabtes, diumenges i festius, de 12 a 13 h. Tancat els dies 23, 24, 30 i 31 d'agost. Entrada lliure.

■ Arriba a Martorell l'exposició *La maternitat d'Elna. Bressol de l'exili (1939-1944)*, que produeixen el Memorial Democràtic i l'Ajuntament de la localitat rossellonesa. La mostra recorda la història de coratge i humanitat que va protagonitzar la mestra i infermera suïssa Elisabeth Eidenbenz en fundar un centre on poguessin donar a llum les dones que estaven captives en els camps de refugiats habilitats al sud de França per confinar els catalans i els espanyols que fugien cap a l'exili de les malvestats de l'exèrcit franquista. Eidenbenz va muntar una maternitat en una casa abandonada al camp, en la qual van néixer molts nens que podrien haver mort, igual que les seves mares, si els parts s'haguessin dut a terme en les inhumanes condicions dels espais d'internament. | **REDACCIÓ**

ÀLEX RECOLONS/ACN

JOAN VEHÍ I SALVADOR DALÍ

► **Museu de Cadaqués.** c. Narcís Monturiol, 15. **Cadaqués.** ☎ **Fins a l'1 d'octubre.** De dilluns a diumenge, de 10 a 20 h; dimecres, tancat de 13 a 15 h.

■ Més de 100.000 fotografies, 600 càmeres fotogràfiques i més de 600 plaques de vidre. Aquest és part del material que Joan Vehí, de 85 anys, ha anat acumulant al llarg d'una vida dedicada a la fusteria, la seva professió, i a la fotografia, la seva passió, i que a partir d'ara gestionarà la Fundació Joan Vehí, que es preveu constituir en les pròximes setmanes. Vehí, cronista gràfic de Cadaqués els últims 70 anys, i una de les poques persones que van captar amb la seva càmera la intimitat de Salvador Dalí, espera que la fundació serveixi «per conservar el seu llegat i perquè la gent en gaudeixi». Com a tast del seu immens arxiu, el Museu de Cadaqués acull aquest estiu una mostra de les seves fotografies, que tenen la virtut d'apropar-se a la vida quotidiana de Dalí, qui el deixava fer perquè veia que «jo no el tractava per negoci», en paraules de Joan Vehí. | **ACN**

CRUISING AREA

Pep Espelt

ILLUSIONS OF THE BODY

De què depèn l'atractiu d'un cos? La il·lusió va per dins. S'hi neix i augmenta amb els anys. És una qualitat de vida, de singularitat i simplicitat. La *guapura* ja és més difícil. Li cal un treball a diari. No es neix guapo, te'n fa el dia a dia, sense entrenaments estil Kilian Jornet. El cos humà és una cosa estranya i bella. *Travestis*, homes i dones negres, persones grasses i altres d'esquelètiques, tots es despullen davant la càmera de Gracie Hagen per demostrar que l'actitud és la part principal de l'atractiu d'un mateix.

Hagen va realitzar una sèrie de fotografies en què juxtaposava la persona en posició ferma i en una segona imatge en la qual el cos cau, penja, es perd. En totes utilitza la mateixa il·luminació i el mateix angle. El resultat sorprèn, en veure com la postura corporal, la mirada i tots els ingredients basats en l'estimació d'un mateix són simplement l'estratègia per demostrar que, en gran part, la percepció de la bellesa s'altera degut al llenguatge corporal.

Aquestes fotografies es van realitzar per fer front a les suposades normes amb les quals els mitjans de comunicació i empreses publicitàries tracten les persones, on, majoritàriament, s'utilitzen fotos amb gent guapa, segons els canons d'estètica d'una societat en què tot brilla. A partir d'aquí, Hagen demostra que tothom té una bellesa absoluta radicada en una actitud valenta. Un projecte amb alguna mesura d'atreuiment i exageració, però en el fons i sense cap manual d'autoajuda, per llegir entre línies i assumir el que hi ha.

Història**El llegat de la Mancomunitat**

► Una exposició al CCCB explica la tasca que va fer la institució del 1914 al 1925 dirigida a l'inici per Prat de la Riba, fill de Castellterçol

L'EXPOSICIÓ

L'inici del demà. Mancomunitat de Catalunya: 100 anys

► **Centre de Cultura Contemporània (CCCB).** carrer Montalegre, 5. **Barcelona.** Obert fins al 20 de juliol. **Horaris:** de dimarts a diumenge, d'11 a 20 h. Entrada lliure. www.cccb.org.

TONI MATA I RIU | BARCELONA

■ Només van ser onze anys, però el seu llegat va marcar una petjada indeleble en la història del país. Una exposició al Centre de Cultura Contemporània, simultània a altres que es realitzen arreu del territori nacional, recorda l'obra de la Mancomunitat de Catalunya, nascuda el 1914 de la mà d'Enric Prat de la Riba (1870-1917), fill de Castellterçol i mort prematurament als 46 anys, i extinta el 1925 per obra i gràcia de la dictadura de Primo de Rivera.

Sense els fastos de la celebració del Tricentenari de la guerra de Successió, ni la dimensió internacional del centenari de l'inici de la Primera Guerra Mundial, la commemoració dels cent anys de la Mancomunitat també mereix acurada atenció. Agrupant les quatre Diputacions provincials, sempre amb la prevenció per part de les autoritats espanyoles de controlar que l'ens resultant quedés despullat d'intencionalitats polítiques –bàsicament catalanistes, és clar–, i sense recursos propis, aquesta nova estructura d'estat va treballar en diversos àmbits per fer de Catalunya un país avançat i modern.

Prat de la Riba tenia clar que calien institucions d'un mínim autogovern per no quedar enrere en el concert europeu. «Som en una gi-

El retrat de Prat de la Riba (a la dreta), al costat del de Puig i Cadafalch

La imatge de Salvador Vives i Casajuana, en primer terme

rada fonamental, decisiva, de la vida catalana: la Mancomunitat clou un període i n'obre un altre. Cloem el període que comença

amb la caiguda de Barcelona, amb el decret de Nova Planta, amb la supressió del Consell de Cent i de la Generalitat; i n'iniciem un altre, que

és el demà...», va afirmar el polític, president de l'ens fins la seva mort, tres anys després.

L'exposició es fa ressò de les nombroses accions que va tirar endavant la Mancomunitat en només una dècada, de la xarxa de telefonia a la de biblioteques, passant per l'educació, la sanitat i la normativització de la llengua, entre altres aspectes. En l'extensa galeria de retrats que exhibeix la mostra hi figura Salvador Vives i Casajuana, nascut el 1886 a Sant Vicenç de Castellet –la biblioteca de la localitat en porta el eu nom– i mort a Barcelona el 1965. El bagenc va ser director dels hospitals psiquiàtrics de Sant Boi de Llobregat i Salt (1907-1920) i impulsor del servei de Sanitat de la Mancomunitat.

En clau de Catalunya Central, l'exposició també fa esment del fet que la de Sallent va ser una de les quatre primeres biblioteques populars que va crear la institució, juntament amb les d'Olot, Valls i les Borges Blanques. L'espectador pot contemplar un retrat d'Anna Ribalta, la primera bibliotecària.

La visita al CCCB es pot complementar amb l'assistència a les altres exposicions sobre la història de la Mancomunitat encara en curs: *Noves estructures per a l'educació*, a l'Escola Industrial de Barcelona; *Xarxa de Biblioteques Populars*, al Palau de la Diputació de Tarragona; i *Normativització de la llengua*, a la Casa de Cultura de Girona.